

ALEŠ VALENTA
analytik Institutu
Václava Klause

NĚMECKO 2018: DALŠÍ ÚBYTEK SVOBODY

Bilance politického vývoje v Německu a náhled do budoucnosti

V roce 2018 se nadále zužoval již tak nevelký prostor pro svobodnou politickou diskusi v Německu, které by se mohli jako rovnoprávní partneři účastnit také zástupci pravice, resp. AfD, tedy jediné skutečně opoziční strany zastoupené v parlamentu. Otevřená diskuse se ale do elitami donekonečna omílané „mnohosti“ zjevně nevejde.

Německo 2018: další úbytek svobody

Aleš Valenta

**Kdyby měla více nedůvěry k cizincům, mohla možná žít.
Ale byl by to lepší život?**

*Předseda Německé evangelické církve Heinrich Bedford-Strohm
v srpnu 2018 při smuteční mši za studentku Sophii Löscheovou,
znásilněnou a zavražděnou marockým řidičem.*

V únoru 2018 jsem v závěru své knihy „Německo: mýtus a realita“ napsal, že ohrozit moc německých levicově liberálních elit by mohly zřejmě jen dva faktory – vážná hospodářská krize a nedostatečná politická „převýchova“ obyvatel nových spolkových zemí. V roce 2018 se ani jeden z těchto faktorů nijak neprojevil. Německá exportní lokomotiva jede prozatím stále na plné obrátky a na východě země je klid – s výjimkou několikátýdenních podzimních demonstrací a protestů v Saské Kamenici. Německo se nicméně mění a díky AfD není tamní politická scéna tak beznadějně zmrtvělá jako dříve. I proto má smysl provést bilanci a zhodnocení hlavních politických událostí v Německu v uplynulém roce a pokusit se o stručný nástin budoucího vývoje.

V listopadu 2017 utrpělo politicky superstabilní Německo menší šok, když FDP (Svobodní) náhle ukončila jednání o vládní koalici CDU/CSU-Zelení-FDP, čímž odstartovala několika-měsíční vládní krizi – ve Spolkové republice něco nevídaného. Předseda Svobodných Ch. Lindner odůvodnil odchod své strany z jednání programovými neshodami se Zelenými, ale on i další členové FDP se netajili tím, že za hlavního viníka krachu jednání považují předsedkyni CDU A. Merkelovou, která Ze-

Nová koaliční smlouva nese všechny znaky německé důkladnosti. Na 180 stranách se detailně řeší veškeré politické, hospodářské a společenské záležitosti a problémy způsobem, z nějž lze učinit jediný závěr: *weiter so*.

leným příliš ustupovala. Katastrofické scénáře v podobě předčasných voleb nebo menšinové vlády CDU/CSU ukončil razantní zásah spolkového prezidenta F.-W. Steinmeiera, který vyvinul ostrý nátlak

na své bývalé stranické kolegy z fatálně oslabené a rozkolísané SPD, aby upřednostnili odpovědnost za Německo před touhou po regenerační kúře v opozičních lavicích.

Osobně se obětovat na oltář německého konsensu musel předseda SPD Martin Schulz, který se při volební kampani v roce 2017 krátce jevil jako spasitel sociálních demokratů, přičemž strategii obnovy SPD založil na tezi, že pokračování velké koalice s Merkelovou nepřipadá v úvahu. Z vnitrostranického zemětřesení v SPD vzešel nový prozatímní předseda Olaf Scholz, jemuž se podařilo přesvědčit členstvo SPD, aby se v lednovém vnitrostranickém referendu vyslovilo pro pokračování velké koalice s Uníí.

Nová koaliční smlouva nese všechny znaky německé důkladnosti. Na 180 stranách se detailně řeší veškeré politické, hospodářské a společenské záležitosti a problémy způsobem,

z nějž lze učinit jediný závěr: *weiter so*. To znamená, že Německo bude nadále neochvějně směřovat k hlubší evropské integraci a podpoře nejambicióznějších cílů OSN v oblasti boje proti klimatické změně. Nezměněna zůstává azylová a migrační politika („Jsme hrdí na integrační výkon naší země...“), jež nadále působí jako magnet na obyvatelstvo chudých zemí Afriky a Asie a vede k rostoucímu zatížení sociálního systému a pokračujícímu oslabování německého národního elementu. Nová vláda hodlá navázat na dosavadní „úspěchy“ v zápasu za rovnoprávnost žen a posilovat práva dětí, mj. tím, že budou zakotvena v ústavě. Do závěru koaliční smlouvy byla na žádost SPD vložena klauzule o tzv. „evaluaci“ jejího plnění po dvou letech; sociální demokraté si tím otevřeli prostor k případnému „čestnému“ odchodu z vlády.

Personální složení staronového kabinetu odráží jak kontinuitu, tak jisté mocenské posuny uvnitř Unie a sociální demokracie. Merkelová musela k nelibosti svých spolustraníků „pustit“ ministerstvo vnitra, zahraničí i financí. Na vnitru ukončí svou politickou kariéru Horst Seehofer (CSU), ministrem zahraničí se stal Heiko Maas (SPD) a také ministerstvo financí připadlo socialistům v osobě Olafa Scholze. Jeho dosavadní správce Wolfgang Schäuble, jenž se stal prezidentem Spolkového sněmu, se ale nemusí znepokojovat, neboť se zdá, že Scholz sdílí jeho představy o vyrovnaném rozpočtu a opatrné investiční politice. Merkelová ještě více obrousila hrany mírné a v zásadě neškodné vnitrostranické opozici tím, že její hlavní mluvčí přivedla do vlády (Jens Spahn: zdravotnictví, Julia Klöcknerová: zemědělství).

Koaliční smlouva byla podepsána 12. března a o dva dny později byla Merkelová v tajné volbě počtvrté zvolena spolkovou kancléřkou, a to poměrně velmi těsnou většinou devíti hlasů, protože několik desítek koaličních poslanců jí hlas dát odmítlo. Je pravděpodobné, že se jednalo převážně o sociální

demokraty, kteří navzdory veškeré „masáži“ stranického vedení nedokázali hlasovat pro člověka, kterého nedávno M. Schulz obvinil z „útoku na [německou] demokracii“ a jehož levicová politika evidentně bere SPD vítr z plachet a způsobuje její dlouhodobé slábnutí.

Staronová vládní koalice nezačala dobře. V květnu vypukl ostrý spor o azylovou politiku, ale nikoli mezi SPD a Uníí, nýbrž mezi CDU a CSU, resp. mezi Merkelovou a ministrem vnitra Seehoferem. Hlavním motivem u Seehofera byla snaha přesvědčit před podzimními zemskými volbami bavorské voliče, že CSU to myslí vážně s přísnějším režimem na hranicích a rychlejším odsunem nelegálních migrantů. Konflikt skončil počátkem července dohodou o urychlení azylového řízení, přípravě nového přistěhovaleckého zákona a posílení ochrany bavorských hranic. V praxi se nic podstatného nezměnilo. Spor několik týdnů zaměstnával německý tisk, který nakonec začal věštit pád vlády a připomínal nejtěžší roztržku mezi sesterskými unijními stranami z listopadu 1976, kdy předseda CSU F. J. Strauß ohlásil rozpad společné frakce CDU/CSU ve Spolkovém sněmu. Ale jako tehdy i tentokrát šlo pouze o bouři ve sklenici vody, jež se po několika týdnech utišila.

V červnu si koaliční vláda odhlasovala výrazné zvýšení státní podpory politickým stranám o 15 % a ve stejné výši vzrostla i podpora stranám blízkých nadací. Při bližším pohledu se ukazuje, že si takto Unie a SPD jednoduchým způsobem nahradily nižší podporu ze státní kasy v důsledku těžkého propadu ve volbách z předcházejícího roku. V rozporu s německou tradicí konsensu tak učinily bez obvyklého projednání v expertní komisi a proti vůli ostatních stran, které ve volbách buď stagnovaly, nebo posílily. Je tedy patrné, že pokud jde o finanční zajištění politických stran, musí jít stranou i konsensus, posvátná kráva německé politiky.

Dlouhodobý úpadek německého parlamentarismu, který tak drasticky vyšel najevo v migrační krizi roku 2015, má početné subtilnější a nenápadnější projevy. Patří k nim otázka interpelací a povinnost ministrů čelit v Bundestagu dotazům poslanců. I v době, kdy povšechnou harmonii stranického kartelu od CSU po Levici v parlamentě „nenarušovala“ AfD, se ministři případné konfrontaci raději vyhýbali. Tento trend zesílil od nástupu „sfingy“ Merkelové, pro kterou je typická zákulisní politika, mlčenlivé vyčkávání a tendence problémy „vysedět“, přičemž může spoléhat na trpělivost a povolnost německého voliče. Koalice nakonec prosadila do jednacích řádů povinnost spolkového kancléře třikrát do roka (pouze!) odpovídat na interpelace poslanců, ale současně zakotvila pravidlo, že vládu může reprezentovat jen jeden ministr a ostatní se mohou nechat zastupovat státními tajemníky. A to s kuriózním zdůvodněním, že se tím interpelace oživí...¹

Nepochybné oživení nudného parlamentního provozu znamená přítomnost skoro stovky poslanců AfD, díky nimž se do Bundestagu vrátila skutečná názorová konfrontace a polemika.

Nepochybné oživení nudného parlamentního provozu znamená přítomnost skoro stovky poslanců AfD, díky nimž se do Bundestagu vrátila skutečná názorová konfrontace a polemika.

V *Alternativě* se postupně profilují talentovaní řečníci, kteří spolu s oběma spolupředsedy poslanecké frakce A. Gaulandem a A. Weidelovou ne-

zřídka přivádějí zfanatizované progresivisty zejména z řad Zelených k zuřivosti. Pohříchu má ale polemická výměna názorů v parlamentě podobu, kterou Němci dobře znají z diskusních pořadů veřejnoprávních televizí: AfD proti všem. Stranický kartel, tedy parlamentní strany od CDU/CSU po Levici, při

¹ Srov. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 28. 2. 2019. s. 11.

obraně svých privilegií neváhá sáhnout i k porušení zavedených parlamentních pravidel. Zatímco vedení několika výborů Alternativě jako nejsilnější opoziční straně nakonec chtě nechtě musel svěřit, pokusy AfD prosadit do vedení Bundestagu svého místopředsedu zatím ztroskotaly.

Lze dokonce pozorovat, že existence a činnost AfD nutí kartel k ještě těsnějšímu sebezáchovnému shluknutí, které vydává za ochranu demokracie a ústavy před populisty, pravi-

K nejsilnějším prvkům konsensuální politiky ve Spolkové republice patří nadšeně budovatelský vztah k Evropské unii, v níž by se Německo mělo ideálně „rozpustit“. Kancléřka Merkelová všude hlásá, že by se SRN měla vzdát dalších kompetencí ve prospěch Bruselu.

Ovšem co lze očekávat od strany, která hlavní problém Německa spatřuje v nedostatečné digitalizaci... Kubicki si ve skutečnosti v útocích proti AfD nezadá se svou zelenou kolegyní Claudií Rothovou. Zdá se, že levicový *der Spiegel* před několika lety trefil hřebíček na hlavičku, když napsal, že to bude velký paradox, jestliže *Alternativa pro Německo* nakonec upevní *bezialternativnost* politických poměrů v SRN. Tu generuje neobyčejně vysoká stabilita politického systému, založená na ekonomické prosperitě a v mezinárodním srovnání zcela mimořádné konformitě a poslušnosti obyvatelstva.

Intelektuálové a novináři z okruhu tzv. nové pravice se ve svých předpovědích, diktovaných ovšem spíše přáním než střízlivou interpretací faktů, od roku 2015 již několikrát předpovídali pád Merkelové a následné otřesy režimu. Naposledy

covými extremisty a nacisty. Typické je vystupování místopředsedy Bundestagu Wolfganga Kubickiho z FDP, jež by při obraně svobody mohla přece jen nalézt alespoň některé styčné body s AfD.

k tomu měli příležitost při již zmíněném sporu kancléřky a ministra vnitra Seehofera z CSU koncem jara 2018.² Ale Merkelová nejenomže nepadla, ale zanedlouho se opět zařadila mezi nejoblíbenější německé politiky. V průběhu sjezdu CDU v prosinci 2018 jí Seehofer složil tak nadšenou poklonu, že i otrlí pozorovatelé německé politické scény si kladli otázku: Je toto muž, který Merkelovou v roce 2015 obvinil, že v Německu nastolila stav bezpráví a v květnu 2018 prohlásil, že „s touto ženou již nemůže spolupracovat“? Gravitační síla německé ideje konsensu, neustále živěné tzv. bojem proti pravici, je zjevně tak mohutná, že se jí žádný člen kartelových stran nemůže natrvalo ubránit.

K nejsilnějším prvkům konsensuální politiky ve Spolkové republice patří nadšeně budovatelský vztah k Evropské unii, v níž by se Německo mělo ideálně „rozpustit“. Kancléřka Merkelová všude hlásá, že by se SRN měla vzdát dalších kompetencí ve prospěch Bruselu. A těžko lze uvést větší příklad euro-

EU je v krizi nejen kvůli brexitu; Itálie se začíná politicky emancipovat a hlavní tahouni integrace – Francie a Německo – vnesli svou cášskou smlouvou, uzavřenou v lednu 2019, do plánů a představ o budoucí integraci nový zmatek a nejistotu.

fanatismu než jakým je nedávné rozhodnutí rudo-rudo-zelené vlády těžce zadluženého Berlína (SPD-Levice-Zelení) posílat každý rok do unijního rozpočtu dobrovolně o 15 mi-

liard více, než je země Berlín v rámci spolkového finančního mechanismu povinna. Jistou disharmonií do povinně proevropské agendy vnáší pouze Levice, která pranýřuje hospodářskou politiku EU jako neoliberální a protilidovou. V jiných ohledech,

² Srov. Dieter Stein, Konečná hra v kancléřství. (*Endspiel im Kanzleramt*). Krach mezi Merkelovou a Seehoferem může vládu položit. *Junge Freiheit*, 22. 6. 2018, č. 26, s. 1.

např. v otázce migrace, jsou ale politici Levice vášnivě progresivistickými „Europany“.

Pokud by se Německo skutečně mělo v Evropě „rozpustit“, hrozí nebezpečí, že výsledkem bude německá Evropa. K tomu je ale momentálně daleko. EU je v krizi nejen kvůli brexitu; Itálie se začíná politicky emancipovat a hlavní tahouni integrace – Francie a Německo – vnesli svou cášskou smlouvou, uzavřenou v lednu 2019, do plánů a představ o budoucí integraci nový zmatek a nejistotu. Nejvíce destabilizujícím prvkem uvnitř EU ale nadále zůstává migrační a azylová politika.

Migrační politika a její důsledky

Ve Spolkové republice panuje naopak v této otázce – s výjimkou AfD – široká politická shoda. Koaliční smlouva si pochvaluje, jak zdařile se migranty daří integrovat, např. díky jazykovým kurzům. Individuální právo na (široce a volně interpretovatelný) azyl zůstává nedotknutelným základem německé migrační politiky. A to v neposlední řadě proto, že je v interpretaci levicově liberálních elit pevnou součástí antifašistického konsensu a poválečné humanistické tradice. Za jakoukoli snahou jej nejen zrušit či reformovat, ale i důsledně dodržovat (podle azylového zákona nemá na azyl v Německu nárok nikdo, kdo přijde z tzv. bezpečné země anebo přes některou zemi EU), elity proto okamžitě větrí recidivu nacismu.

Nemálo Němců má na migraci a azylové právo diametrálně odlišný názor než politický establishment, ale jen málokdo z nich se ho odváží veřejně projevovat, protože to pro ně může snadno skončit společenskou ostrakizací. Anonymní průzkumy dlouhodobě prozrazují, že třetina až polovina Němců se obává zhoršení sociální, kulturní a bezpečnostní situace ve svém okolí, potažmo v celé zemi kvůli migrantům, v SRN důsledně nazývaným „uprchlíci“, resp. genderkorektně „uprchlí“ (*Geflüchtete*).

tete). V březnu 2018 zveřejnila skupina kritických intelektuálů tzv. Společné prohlášení (*Gemeinsame Erklärung*), iniciované bývalou poslankyní CDU Verou Lengsfeldovou a publicistou Henrykem Broderem vyjadřující obavy z důsledků nekontrolované imigrace do Německa. Třebaže mainstreamový tisk okamžitě prohlášení odsoudil jako nepřátelské k cizincům a pravicově extremistické, podepsalo jej asi 160 000 lidí (od známého

Nemálo Němců má na migraci a azylové právo diametrálně odlišný názor než politický establishment, ale jen málokdo z nich se ho odváží veřejně projevovat, protože to pro ně může snadno skončit společenskou ostrakizací.

vím, že se přitom cítil jako „disident“), což je na německé poměry úctyhodné číslo, ale pouze asi dvě promile z celku obyvatelstva. Bundestag byl nucen vzhledem

k počtu signatářů, ovšem po různých obstrukcích, prohlášení oficiálně převzít, ale petiční výbor mu odmítl udělit status veřejné petice, protože „škodí interkulturnímu dialogu“...³

Aroganci německých elit nahrává nepochybně skutečnost, že migrace zmizela z prvních stran novin, a tak mohou problém bagatelizovat jako de facto neexistující. Ale migranti, převážně z Asie a Afriky, do Německa přicházejí stále ve značném počtu; v roce 2018 to bylo průměrně 500 lidí denně, tj. přes 180 000 za rok. Pokud se připočte tisícová měsíční kvóta rodinných příslušníků již v Německu usazených azylantů (tzv. *Familiennachzug*), pak to znamená skoro 200 000 lidí.⁴ Na hranicích je ovšem do značné míry klid, protože nemalá část migrantů do Německa přicestuje letecky. Zhruba 70 % z nich je bez dokladů, takže jsou registrováni na základě vlastních, často pochybných údajů. K celkovému obrazu migrace patří ovšem i dobrovolné

³ *Junge Freiheit*, 16. 11. 2018, č. 47, s. 3.

⁴ *Junge Freiheit*, 22. 2. 2019, č. 9, s. 6.

odchody neúspěšných uchazečů o azyl, jejichž počet ale rychle klesá (16 000 v roce 2018 oproti 55 000 v roce 2016),⁵ jakož i zcela opomíjený faktor každoroční emigrace rodilých, většinou vysoce kvalifikovaných Němců. Odhady se liší, ale v posledních letech jich odchází zpravidla několik desítek tisíc. Není těžké si představit, do čeho vyústí souběh přívalu nedostatečně vzdělaných, často negramotných Afričanů a Asiatů, a emigrace vysoce kvalifikovaných Němců.

Bizarnost německého azylového systému vynikne naplno teprve při pohledu na způsob, jakým probíhá odsun soudně pravomocně odmítnutých uchazečů o azyl, kterých se ve Spolkové republice pohybuje několik set tisíc. Je to zároveň výmluvný do-

Podstata návrhu zákona s pracovním názvem „přistěhovalectví odborných pracovních sil“ spočívá v tom, že odmítnutý uchazeč o azyl bude moci v Německu zůstat jako uchazeč o zaměstnání, pokud prokáže minimální znalost němčiny a doloží, že má dostatek prostředků na obživu v průběhu hledání zaměstnání.

klad rozkladu státní správy a povšechné slabosti německého státu. Pokud odmítnutý uchazeč neobdrží právo tzv. *Duldung* (být v zemi trpěn), anebo i to vyprší, dostane od policie příkaz, aby se dostavil v daný den a hodinu na letiště. V tu chvíli nastupuje do akce rozsáhlý sofistikovaný a skvěle sehraný aparát progresivistických úředníků, advokátů, novinářů a dobrovolníků, jež předseda frakce CSU ve Spolkovém sněmu A. Dobrindt nazval výstižně „antiodsunovým průmyslem“. Včas varovaný azylant se ukryje nebo simuluje nemoc, při nástupu do letadla ztropí výtržnost atd., takže ve výsledku většina v Německu zůstává; v roce 2018 se povedlo odsunout 26 000 osob, ale v případě dalších 31 000 pokus o odsun ztroskotal; v některých zemích, jako

⁵ *Junge Freiheit*, 15. 2. 2019, č. 8.

např. v Dolním Sasku, se podařilo dostat ze země jen čtvrtinu odmítnutých azylantů. Mimoto se někteří odsunutí vzápětí do Německa vracejí, jelikož jsou hranice stále otevřené a pohraniční policie jejich ilegální překročení jen registruje, ale bránit mu nemůže. A celá azylová groteska může začít znovu.⁶

Další překážkou efektivnějšího odsunu odmítnutých azylantů je spor o tzv. bezpečné země, tedy takové, kam je podle názoru spolkové vlády možné odmítnuté žadatele o azyl odsunout – se souhlasem tamní vlády –, aniž by jim hrozilo vězení či týrání. Statut bezpečných zemí je od roku 2015 v SRN politikum nejvyššího řádu. Vláda chtěla v roce 2018 mezi tyto země zařadit Alžírsko, Tunisko, Maroko a Gruzii, ale chybí jí souhlas Spolkové rady, kde mají Zelení díky účasti v devíti zemských vládách blokační většinu.

Na podzim loňského roku našla vláda cestu, jak omezit kritiku své nečinnosti v otázce zneužívání azylu (a tím nepřímé podpory pašeráků lidí), a zároveň vyhovět neustálým výzvám podnikatelských svazů po imigraci statisíců lidí ročně, bez níž by údajně německý průmysl zahynul na nedostatek pracovních sil. (V únoru 2019 bylo v SRN přibližně 2,4 milionu nezaměstnaných, tj. 5,2 %) Je to zároveň způsob, jak z nelegální migrace učinit migraci legální, což je jediný problém, který v celé této záležitosti spatřuje kancléřka Merkelová. Podstata návrhu zákona s pracovním názvem „přistěhovalectví odborných pracovních sil“ spočívá v tom, že odmítnutý uchazeč o azyl bude moci v Německu zůstat jako uchazeč o zaměstnání, pokud prokáže minimální znalost němčiny a doloží, že má dostatek prostředků na obživu v průběhu hledání zaměstnání. Druhou podmínku

⁶ Už i vlajkové lodi německé progresivistické žurnalistiky, týdeníku *der Spiegel*, došla trpělivost s poměry kolem odsunu azylantů; srov. *Abschiebung: Ein deutsches Desaster* (Odsunování: německá katastrofa). *Der Spiegel*, č. 10, 2. 3. 2019, s. 12-18.

patrně většina zájemců bez potíží splní za pomoci převaděčů a horlivých stoupenců „vítací kultury“. Jakmile dotyčný sežene zaměstnání, má jako původně nelegální migrant otevřenou cestou do německého sociálního systému a v případě ztráty práce mu vzniká nárok na pobírání podpory (tzv. Hartz-IV).⁷

Za skandální poměry v německém azylovém systému nese nemalou odpovědnost Spolkový úřad pro migraci a uprchlíky (BAMF). V květnu 2018 se provalil skandál na BAMF v Brémách (každá země má svůj zemský migrační úřad), jehož úředníci udělili azyl asi 1200 osobám neoprávněně. Při vyšetřování se ukázalo, že důvody byly finanční,

S důsledky pomýlené německé migrační politiky se nepotýkají politici ani vysocí úředníci, kteří jsou za ni odpovědni, ale řadoví občané. Od roku 2016 nemine téměř týden bez vážného zranění, znásilnění či usmrcení spáchaného migrantem na Němcích, či jiných migrantech.

resp. korupční i ideologické; někteří pracovníci totiž kladli svou vítací horlivost výše než zákon. Ministr vnitra Seehofer nařídil přešetřit postup všech úřadů pro migraci, propustil několik úředníků včetně vedoucí Spolkového úřadu pro migraci, ale pokud se nezmění azylový zákon a celková promigrační atmosféra v SRN (zastánci masové migrace jsou setrvalé nejen šéfové velkých firem, ale i církve a odbory!), je otázkou času, kdy budou na úřadech BAMF odhaleni další profesionální vítáči.

S důsledky pomýlené německé migrační politiky se nepotýkají politici ani vysocí úředníci, kteří jsou za ni odpovědni, ale řadoví občané. Od roku 2016 nemine téměř týden bez vážného

⁷ *Junge Freiheit*, 12. 10. 2018, s. 2. Obecně k právním poměrům v oblasti azylu a migraci srov. Vosgerau, Ulrich: *Herrschaft des Unrechts* [Vláda bezpráví]: Asylkrise, die Krise des Verfassungsstaates und die Rolle der Medien. Berlin 2018.

zranění, znásilnění či usmrcení spáchaného migrantem na Němcích, či jiných migrantech. Za rok 2018 nejsou dosud oficiální čísla známá, ale dá se očekávat, že nebudou nižší než v roce 2017, kdy se každý den stalo více než 100 Němců obětí trestné činnosti ze strany migrantů.⁸ V tom ovšem nejsou zahrnuti migranti s německým pasem. Němci si tak zvykají na výjimečný stav ve sféře bezpečnosti jako na něco samozřejmého. Stejně jako už si zřejmě zvykli na orwellovské vládní tlampače s jejich hlásáním úspěšné integrační politiky. Tak jako dříve bude establishment dělat vše, aby před obyvatelstvem vysokou míru kriminalitu migrantů, zejména černochů a muslimů, zaretušoval – nejrůznějšími triky v policejních statistikách, ale hlavně mediálním zamlčováním a bagatelizací. Pokud nelze zločin jako např. vraždu utajit,

Němci si tak zvykají na výjimečný stav ve sféře bezpečnosti jako na něco samozřejmého. Stejně jako už si zřejmě zvykli na orwellovské vládní tlampače s jejich hlásáním úspěšné integrační politiky.

politici a média vyrukují s osvědčeným modelem: odsoudí jej, ale jedním dechem vydají varování před paušálním obviňo-

váním „uprchlíků“, před „nepřátelstvím k cizincům“ a politikou instrumentalizací oběti ze strany pravicových extremistů a AfD. Na většinu Němců zejména v západních spolkových zemích tyto metody stále spolehlivě účinkují.

Dne 26. 8. 2018 ubodal v Saské Kamenici při hádce uchazeč o azyl německého občana Daniela H. Během několika hodin vyšlo do ulic několik tisíc lidí, aby vyjádřili své rozhořčení nad násilím migrantů, ale zejména nad katastrofální migrační poli-

⁸ <https://www.wochenblick.at/schock-statistik-rund-39-000-deutsche-wurden-2017-opfer-von-migranten-kriminalita>; Z mnoha statí ke konkrétním případům násilí srov. např. *Cicero*, 23. 8. 2018 - <https://www.cicero.de/innenpolitik/fluechtlinge-rechtsstaat-gewalt-asyl-katarina-barley-offenburg-mord-plauen-polizei/plus>

tikou elit v čele s Merkelovou. Na organizaci se podíleli předáči protimigrantské Pegidy a místních členů AfD, což poskytlo médiím příležitost k zavržení všech demonstrantů jako pravičáckých šířitelů nenávisti a difamací celého Saska jako hnědého fleku na mapě pokrokového Německa. Merkelová využila několika nejasných videozáběrů, které na internet pověsila Antifa, aby odsoudila údajný *hon na migranty* v Saské Kamenici. Tuto nehoráznou lež, vyhocenou nakonec až do podoby *pogromu na migranty*, po ní pak příčinlivě několik týdnů papouškovala média. Když o autenticitě videa vyjádřil pochybnosti předseda Úřadu na ochranu ústavy Hans Georg Maaßen, přišel o zaměstnání. Několikatýdenní demonstrace tábora odpůrců i příznivců migrace skončily mohutným „antifašistickým“ koncertem v Saské Kamenici, na který se sjeli pokrokaři z celého Německa. Znovu se tak ukázalo, že mobilizační potenciál progresivistické levice mnohonásobně převyšuje síly a možnosti jejích protivníků.

Demografická prognóza předpovídá urychlení islamizace a afrikanizace Německa. Podíl migrantů na dětech do 10 let již přesahuje jednu třetinu a bude se rychle zvětšovat.⁹ Hospodářské a sociální důsledky vzrůstu islámu ve své knize *Feindliche Übernahme* (Nepřátelské převzetí, 2018) detailně analyzuje Thilo Sarrazin. Z paralelních společností ve velkých městech se budou postupně stávat společnosti dominantní, k Frankfurtu nad Mohanem se přiřadí další velká centra, v nichž bude žít více než 50 % obyvatel s tzv. migračním pozadím. V souvislosti s tím roste sebevědomí zejména muslimské populace, z níž se za mohutné podpory progresivistických elit rekrutují stále agresivněji protiněmecké elementy. Publicistka Fatma Aydemir vydala nedávno nenávistí k Němcům překypující knihu „(Vaše) vlast je (naše) noční můra“.¹⁰ Zatímco domnělá či sku-

⁹ *Junge Freiheit*, 22. 2. 2019, č. 9, s. 7.

¹⁰ *Junge Freiheit*, 1. 3. 2019, č. 10, s. 3.

tečná nenávist k migrantům a cizincům se stala ideozločinem, nenávist vůči Němcům je pro progresivistické „německé“ elity vítaným příspěvkem do pokladnice humanity a pokroku.

Drobná vítězství zdravého rozumu, jako např. odmítnutí výstavby mešity ve švábské obci Kaufbeuren na základě lidového hlasování v červenci 2018, nemohou na celkovém trendu odumírání demografického, kulturního a náboženského fundu-

Merkelové podpis migračního paktu se stal logickým pokračováním její katastrofální migrační politiky, započaté na podzim 2015.

su Německa nic změnit. Opačným směrem ostatně působí desítky vlivných promigrantských a proislámských aktivit. Jednou z nejnovějších

je „Most přes moře – budujte bezpečné přístavy“ (*Seebrücke – schafft sichere Häfen*), do níž se od léta 2018 zapojilo již skoro padesát vesměs velkých německých měst v čele s Berlínem, které hodlají přijímat migranty vylovené ve Středozemním moři. Platná evropská či německá azylová legislativa jejich volené orgány, z velké většiny ovládané sociální demokracií, absolutně nezajímá, protože u nich rozhoduje fanatická touha co nejrychleji zaplavit Německo černochoy a muslimy.

Tečku za migrační problematikou v SRN v loňském roce učinila A. Merkelová 11. prosince podpisem tzv. migračního paktu v marockém Marrákeši. Pakt je dílem OSN, která v něm masovou migraci označuje za nevyhnutelný a pozitivní jev a zdroj hospodářského blahobytu. Text mlčí o negativních důsledcích migrace a nabádá cílové, tj. zejména evropské země, aby všemožně posilovaly v obyvatelstvu pozitivní postoj k tomuto jevu – mj. omezováním svobody projevu těch, kteří šíří nedůvěru k migrantům, vymýváním mozků školáků a studentů pod heslem „Respekt k mnohosti“ apod. Spolková vláda ani na vteřinu nezapochovala o blahodárnosti tohoto protidemokratic-

kého a protiliberalního manifestu globálních elit, k němuž se odmítly připojit USA, Austrálie, Švýcarsko, Rakousko a většina středovýchodoevropských států, a nejráději by touto údajně „nezávaznou“ dohodou „nezatěžovala“ Spolkový sněm. AfD si nicméně rozpravu o paktu vynutila, dosáhla ovšem pouze toho, že její poslanci si z úst druhořadých poslanců vládních frakcí museli vyslechnout další sérii obvinění z rasismu a dokonce antisemitismu.¹¹ Merkelové podpis migračního paktu se stal logickým pokračováním její katastrofální migrační politiky započaté na podzim 2015.

Od feminismu k genderismu

Vedle migrace je další kritickou oblastí dnešní německé politiky feminismus a genderová ideologie. Vládní prohlášení z března 2018 obsahuje kapitolu „Rovnoprávnost [Gleichberechtigung] žen a mužů“, v jejíž první větě se bez jakéhokoli vysvětlení přechází k „rovnému postavení“ (Gleichstellung).

Mužští příslušníci německých elit zřejmě skutečně uvěřili, že po „staleté diskriminaci“ žen nyní přichází zasloužená odplata, kterou musí se sklopenou hlavou pokorně přijmout.

Jeho důsledkem je dalekosáhlé popírání rovných práv mužů, kteří se v zoufalé bezmoci stále více uchylují k soudním stížnostem. Jelikož ženy, tvrdí se dále v programovém prohlášení, jsou navzdory již existující legislativě nadále podprezentovány na vedoucích místech v soukromé sféře, vláda se zaměří na podniky s nedostatečným počtem manažerek. Dále si kabinet uložil závazek do roku 2025 docílit „rovného podílu“ obou pohlaví na

¹¹ *Junge Freiheit*, 16. 11. 2018, č. 47 s. 1, 3.

vedoucích pozicích ve veřejné správě a hodlá prozkoumat, do kterých dalších oblastí veřejného života rozšířit platnost rovnostářské legislativy.¹²

„Se sexismem se setkáváme denně a všude“, konstatuje se dále v programovém prohlášení. Je třeba proti němu bojovat všemi prostředky, stejně jako proti násilí na ženách a dětech. Sexistický blud (tzv. sexismus není nic jiného než kriminalizace mužů za to, že se k ženám chovají *jako* muži), patrně finální stadium intelektuální degenerace Západu, tedy německá vláda v souladu s tzv. Istanbulskou úmluvou Rady Evropy prohlašuje za celospolečenský problém. „Sexismu“ je vyhlášena válka, jejíž součástí je tzv. senzibilizace samozřejmě především mužské části populace. V žádné politické straně s výjimkou AfD se proti tomuto faktickému vyhlášení války mužům nikdo neozval. Mužští příslušníci německých elit zřejmě skutečně uvěřili, že po „staleté diskriminaci“ žen nyní přichází zasloužená odplata, kterou musí se sklopenou hlavou pokorně přijmout.

A tak se bojovně sociálně demokratické ministryně rozhodly přitlačit na pilu a v listopadu 2018 využily zveřejněné statistiky Spolkového kriminálního úřadu (BKA) o tzv. domácím násilí k dalšímu ataku proti mužským „násilníkům“ a proti rodině. Podle BKA došlo za uplynulý rok ke 140 000 případů násilí v rodině, přičemž každý den se někde v Německu pokusil muž svou partnerku zabít a každý třetí den se mu to podařilo. BKA nesdělil, kolik procent připadá na migrantské a cizinecké rodiny (zejména arabské, kde běžně dochází k tzv. vraždám „ze cti“), neboť to by byl rasismus. Spolková ministryně pro rodinu F. Giffeyová (SPD) prohlásila uvedená čísla za „šokující“ a dodala, že pro mnoho žen je domov nebezpečné místo. Tento neuvěřitelný výrok je návodem k dalšímu honu na mužské „násilníky“ a k dalšímu oslabení rodinného soukromí formou

¹² <https://www.cdu.de/koalitionsvertrag-2018>

zvýšené „ochrany“ žen. A novým dokladem toho, že fanatičtí němečtí progresivisté obojího pohlaví to myslí s nastolením utopické společnosti bez násilí smrtelně vážně.

Vzhledem k rozsahu a agresivitě německého feminismu je překvapující, že kvóty pro ženy na kandidátkách se staly tématem teprve v loňském roce. Podnětem se stal pokles podílu poslankyň Bundestagu po volbách v roce 2017 na 31 % v důsledku nástupu „protiženské“ a „homofobní“ AfD. Korouhevnicí nového kola „dívčí války“ v SRN se stala ministryně spravedlnosti K. Barleyová (SPD), která získala koncem roku 2018 v otázce kvót ve straně většinovou podporu.¹³ Samozřejmostí je souhlas Levice a Zelených, kteří jsou zatím jedinou stranou, jejíž stanoviny nařizují důslednou paritu, v praxi však převahu žen. Ve straně, která má 39 % členek, je 59 % poslankyň Bundestagu a i v orgánech strany mají ženy převahu; z dvojčlenného vedení Zelených musí být jedna žena. (Totéž platí u Levice.) V CDU se názory různí, ale o souhlasném postoji mocné ženské lobby v čele s Merkelovou a Kramp-Karrenbauerovou není pochyb. O děsivém úpadku mužské politiky, resp. politiky jako takové v SRN svědčí nejen skutečnost, že proti kvótám mimo řady AfD nikdo neprotestuje. Zvláště bizarní je postoj údajně liberální FDP. Její „muži“ včetně předsedy Chr. Lindnera projevují v poslední době svou otevřenost vůči kvótám, zatímco členky FPD je odmítají!¹⁴

Ministryně Barleyová označila 31% podíl poslankyň Bundestagu, jenž zhruba koresponduje s úhrnným zastoupením žen v parlamentních stranách, za „ostudný“. Tato ostuda se má nyní změnit porušením ústavy, která v čl. 38 zakotvuje „rov-

¹³ *Zeitonline*, 12. 11. 2018.

¹⁴ Zelenání FDP v kulturních a společenských otázkách dokládá i jejich návrh tzv. „občanské smlouvy“, jež má nahradit „manželství pro všechny“ (tj. povolující sňatky homosexuálům) a v jejímž zdůvodnění FDP používá slovník, který je k nerozeznání od ideologického newspeaku Zelených.

né a svobodné“ volební právo.¹⁵ Porušení ústavy je ovšem pro ministryni spravedlnosti v ultraprogresivistickém Německu nicotné ve srovnání se svatým bojem za absolutní rovnost. Prohlásit, že se v první řadě jedná o privilegia jisté úzké skupiny mocichtivých žen, znamená vystavit se v lepším případě obvinění z misogynství, v horším z nacismu. První spolkovou

Vzhledem k rozsahu a agresivitě německého feminismu je překvapující, že kvóty pro ženy na kandidátkách se staly tématem teprve v loňském roce. Podnětem se stal pokles podílu poslankyň Bundestagu po volbách v roce 2017 na 31 % v důsledku nástupu „protiženské“ a „homofobní“ AfD.

zemí, která uzákonila rovný podíl střídavě uvedených mužů a žen na kandidátkách do zemského sněmu, se stalo v lednu 2019 Braniborsko ovládané koalici SPD a Levice.¹⁶ Proti se vyslovily CDU a AfD. Strana, která se

nepodrobí, nemá být k volbám připuštěna. Rudo-rudo-zelená koalice Berlína již oznámila, že se k této iniciativě připojí a lze očekávat, že nebude poslední.

Rozkvět prožívá v Německu rovněž nejkrajnější výhonek feminismu – genderová ideologie. Na vysokých školách existuje téměř dvěstě genderových profesur, obsazených z velké části lesbičkami, které jsou masivně finančně podporovány spolkovou i zemskými vládami. Pouze v Sársku a Sasku nejsou zatím univerzity tímto šílenstvím postiženy. Kvůli zdání objektivit jsou do genderového univerzitního provozu vtahováni i muži, ve feministickém žargonu nazývaní „pudlíci“.¹⁷ Z genderových

¹⁵ *Srov. Junge Freiheit*, 25. 1. 2019, č. 5, s. 1.

¹⁶ Iničiátoři změny volebního zákona se odvolávají na čl. 3 spolkové ústavy, v němž je zakotvena „rovnoprávnost mužů a žen“. Z toho je patrné, že progresivisté úspěšně a v podstatě bez odporu falšují elementární právně-politické pojmy, což znemožňuje jakoukoli relevantní diskusi.

¹⁷ *Srov. Junge Freiheit*, 15. 2. 2019, č. 8, s. 2.

kateder se do celé společnosti šíří bludné učení o pohlaví coby kulturním a sociálním konstrukt, nad nímž obyčejní lidé nevěřičně krouť hlavou, ale které má zjevně stále větší vliv na intelektuální elity na soudech, v politice a v médiích. S propagací genderové ideologie souvisí absurdní boj za práva tzv. třetího pohlaví, resp. tzv. translidí, který je nutným produktem

Na vysokých školách existuje téměř dvě třetiny genderových profesur, obsazených z velké části lesbičkami, které jsou masivně finančně podporovány spolkovou i zemskými vládami.

ideologie rozvolňující rozdíly mezi muži a ženami. K nim patří zejména toalety pro třetí pohlaví, zaváděné např. ve veřejných budovách Berlína. Při

legalizaci práv sexuálních menšin sehrávají nejdůležitější roli soudy. Německý ústavní soud dospěl v roce 2018 k rozhodnutí, že lidé, kteří se necítí být ani mužem, ani ženou, mají právo zařadit se do úředních listin charakteristiku „odlišný“.

Další sférou genderové „třídní“ války je jazyk, který je odedávna trnem v oku feministek jako údajný produkt „mužské“ kultury a prostor, konzervující mužskou dominanci. I na tomto poli zaznamenaly německé amazonky v uplynulém roce nové úspěchy. Odborná grémia, jako je Spolek pro německý jazyk (*Verein Deutsche Sprache*) nebo Rada pro německý pravopis (*Der Rat für deutsche Rechtschreibung*), sice genderovou destrukci jazyka zatím odmítají, ale univerzitám a městům to nijak nebrání v zavádění „pohlavně neutrálního“ (úředního) jazyka. Na mnoha univerzitách a v mnoha oborech je už dnes nemožné obhájit závěrečnou práci, nerespektující feministickou policií svévolně stanovené principy genderového newspeaku.¹⁸ Nejnovějším

¹⁸ Srov. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 18. 1. 2019. Autor tohoto kdysi dávno konzervativního deníku ve své opatrné kritice označuje genderové šílenství za „byrokratický projekt“.

příkladem *Genderwahn* (genderového blouznění) jsou německá města Hannover a Augsburg, jež nedávno rozhodla o zavedení úředního jazyka, z nějž mají být mj. vymýčena maskulina typu „der Fach-mann“ (odborník) nebo slova obsahující složku *Mann*, muž (např. *die Mannschaft*, mužstvo).

Na obranu německého jazyka před genderovými revolucionáři vzniklo několik petic, které do konce března 2019 podepsaly desítky tisíc osob. Jejich počet by se ale musel zmnohonásobit, aby donutil německé elity k odklonu od jejich umanutého progresivistického tažení za stále větší rovnosti.

Klimatické náboženství

Feministky a jejich příznivci jsou nadšenými stoupenci boje proti změně klimatu, přičemž je nutno přiznat, že v této otázce je s nimi zajedno většina Němců. Zatímco v záležitostech migrace a feministicko-genderového šílenství si obyvatelé SRN z velké části zachovávají zdravou skepsi, aniž se jim ovšem výrazněji protíví, v oblasti životního prostředí jde rozum stranou. Dokladem je nezapomenutelná celonárodní fukušimská hysterie z roku 2011. V dnešním Německu, stojícím v přední řadě světových bojovníků za záchranu planety před skleníkovými plyny, se tzv. odpírač (*Klimaleugner*) musí reálně obávat nebezpečného obvinění z nacismu.

Expertní komise doporučila v lednu 2019 Spolkové vládě přijmout rozhodnutí o tzv. dvacetiletém plánu na ukončení těžby hnědého a černého uhlí do roku 2038. Jelikož provoz atomových elektráren má být ukončen již v roce 2022,¹⁹ znamená to, že dalších několik let (v závislosti na rychlosti zavírání uhelných elektráren a zvyšování podílu obnovitelných energetických

¹⁹ https://de.wikipedia.org/wiki/Atomausstieg#2000/2011%E2%80%932022:_%E2%80%9EAlte%E2%80%9C_Bundesl%C3%A4nder_und_wiedervereinigtes_Deutschland

zdrojů) bude Německo produkovat více skleníkových plynů, nikoli méně. A to jen kvůli zelené protiatomové hysterii, které podlely i ostatní strany, resp. jejich vůdci, na prvním místě „Klimakanzlerin“ Merkelová. V roce 2018, i když pomalejším tempem než dříve, pokračovala výstavba obřích větrníků, které se mají stát v budoucnu hlavním zdrojem energie. V současnosti jich v SRN funguje necelých třicet tisíc. Čím více proudu budou dodávat do přenosové sítě, tím větší bude riziko jejího

V roce 2018, i když pomalejším tempem než dříve, pokračovala výstavba obřích větrníků, které se mají stát v budoucnu hlavním zdrojem energie. V současnosti jich v SRN funguje necelých třicet tisíc.

přetížení.²⁰ Opačným problémem jsou výpadky dodávek proudu při delším bezvětrí, které stále častěji vedou k lokálním „blackoutům“, o kterých se

ale německá namnoze „zelená“ média příliš nerozepisují.

Nejvíce pozornosti v oblasti životního prostředí vyvolává v posledních měsících boj zelenorudých německých elit proti dieselovým a potažmo benzínovým motorům. Na jaře 2019 dospěl tak daleko, že německé automobilky zápas za záchranu typicky německého fenoménu, jímž je dieselový motor, fakticky vzdaly a urychlují přípravu ke kompletnímu přechodu na elektroauta; např. Volkswagen oznámil, že od roku 2026 „přestává vyvíjet modely se spalovacím motorem“.²¹ Během roku 2018 vydaly správní soudy na základě stížností mocné lobbistické organizace *Deutsche Umwelthilfe* (DUH) několik rozhodnutí, opravňujících městské správy uvalit na dieselová auta, stará pouze několik let a splňující evropskou normu E-4, dílčí nebo úplný zákaz vjezdu na své území. Tyto normy, týkající se limi-

²⁰ Na česko-německé hranici byly instalovány obří transformátory, jež mají zamezit „vpádu“ přebytečného zeleného proudu z Německa do ČR.

²¹ Rozhovor s Holgerem Douglasem. *Echo*, 31. 1. 2019, č. 5, s. 25. Ostatní velké automobilky zatím počítají s vývojem po obou liniích.

tů pro oxidy dusíku, byly v Bruselu, „infiltrovaném zelenými lobbisty“, stanoveny absurdně nízko.²² Měřicí stanice jsou navíc často záměrně umístěny tak, aby naměřily maximální hodnoty polévatého prachu obsahujícího oxidy dusíku. Detailně jsou tyto podvody a podvůdky popsány v knize německého experta Holgera Douglase.²³

Tažení proti naftovým a benzínovým motorům se odehrává v totálně zeleně zideologizovaném prostředí, jaké je mimo SRN těžko představitelné a v němž si šéfové automobilek notují se Zelenými.²⁴ Nejhuře se majitelům dieselů dýchá pochopitelně ve městech, ovládaných Zelenými, jako je Stuttgart, paradoxně sídlo dvou velkých automobilek Porsche a Daimler. Zatímco ve většině ostatních velkých německých měst se zákazy vjezdu vztahují zpravidla na několik ulic či městských částí,²⁵ Stuttgart zakázal od 1. 1. 2019 na celém svém území provoz dieselů s Euro normou 4 a starší, pokud jsou řízeny přespolními řidiči; na obyvatele města se zákaz vztahuje od 1. dubna. Proti zakazu se konalo několik demonstrací s maximálně tisícovkou účastníků a za účasti politiků a stoupenců AfD, což ale nepoliticky vystupující organizátoři viděli neradi.²⁶ Proběhly s perfektní němec-

²² Tamtéž, s. 20. Podle H. Douglase prohlásil eurokomisař, že prachové částí, k nimž patří NO₂, mají v Evropě na svědomí ročně 400 000 předčasných úmrtí. To je jeden z mnoha nehorázných bludů, na kterých je založena strategie EU; jak říká Douglas, v Bruselu se nepracuje s fakty, ale s modely. A dodává pozoruhodnou věc, která by patrně před autocenzurou německých novinářů neprošla: většinu příslušných epidemiologických studií dělaly ženy, které neumějí pořádně měřit, a tak raději pracují s domněnkami.

²³ Holger Douglas: Die Diesellüge: die Hetzjagd auf ihr Auto und wie sie sich wehren (Dieselová lež: štvance na Vaše auto a jak se proti ní bránit), 2018.

²⁴ Rozhovor s Holgerem Douglasem. *Echo*, 31. 1. 2019, č. 5, s. 23.

²⁵ První zákaz zavedl v červnu 2018 Hamburk. V průběhu následujícího roku se připojily, resp. připojí Berlín, Bonn, Darmstadt, Essen, Frankfurt, Gelsenkirchen, Kolín nad Rýnem a Mohuč. Srov. *Junge Freiheit*, 25. ledna 2019, č. 5, s. 7.

²⁶ Tamtéž.

kou organizací tak, aby ani v nejmenším nenarušily dopravu; nebetyčný rozdíl oproti agresivitě demonstrací francouzských Žlutých vest, resp. jejich účinnosti, je nepřehlédnutelný. Od demonstrací se distancovaly odbory, ostatní politické strany a dokonce i mocný ADAC (Všeobecný německý klub automobilistů)!²⁷

Omezování individuální mobility a hmotné poškozování stovek tisíc majitelů dieselů (cena starších dieselů samozřejmě prudce klesla) vedlo k ostrým střetům ve vládě a zemském sněmu ve Stuttgartu mezi vládnoucími Zelenými a jejich koaličním partnerem CDU. Z řad křesťanských demokratů padala ostrá slova o ekostalinismu a spekulovalo se o možné koalici s SPD a FDP. Horké hlavy v CDU pomohl zchladit průzkum z února 2019, svědčící o rekordně vysoké podpoře Zelených.²⁸ Lze proto očekávat, že CDU ustoupí a dojde k obnovení koaliční shody, přičemž zkušenost s německou politikou posledních padesáti let praví, že k obnově narušeného konsensu dochází zpravidla politicky vlevo od jeho původního postavení.

Boj proti pravici

Všemi zmíněnými tématy se jako červená nit táhne „boj proti pravici“, který je podle Very Lengsfeldové nezpochybnitelným základem německé politiky;²⁹ dodejme, že podobně nezpochybnitelným jako byl v komunistických státech boj proti imperialis-

27 Několik transparentů s nápisem CDU na první demonstraci se už na dalších akcích neukázalo; vedení strany, která v Bádensku-Württembersku vládne jako slabší partner se Zelenými, zjevně usoudilo, že bránit v „zeleném“ Stuttgartu svobodu automobility je bojem na ztracené vartě.

28 *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 20. 2. 2019.

29 *Junge Freiheit*, 16. 2. 2019, č. 9. Podle autorky ke zintenzivnění boje proti pravici přispěla po sjednocení Německa zkompromitovaná východoněmecká SED (dnes Levice), kterou toto heslo fakticky zachránilo před politickou smrtí.

mu. Boj proti pravici čerpá energii z „hypermorálky“ (Alexandr Grau), která pramení v bezedné studnici nacistického komplexu a je signifikantním a jinam nepřenositelným prvkem německé společenské reality.³⁰ Politiku je přitom třeba chápat široce, protože v Německu jsou enormně zpolitizovány veškeré veřejné aktivity. V dnešní praxi to znamená především povinnost

Boj proti pravici čerpá energii z „hypermorálky“ (Alexandr Grau), která pramení v bezedné studnici nacistického komplexu a je signifikantním a jinam nepřenositelným prvkem německé společenské reality.

neustále se vymezovat proti AfD, která se stala persofinikací pravicového ohrožení. Uveďme dva příklady z oblasti ekonomiky a kultury. Na dotaz, jaké vidí největší možné budoucí problémy

německého hospodářství, nereagovali šéf Siemensu a členka předsednictva Volkswagenu poukazem na brexit, vysokou minimální mzdu či zpomalení čínského růstu, ale na – posilování AfD. Hlavní městské divadlo v Drážďanech uvedlo v loňském roce premiéru hru „Modrý zázrak“ (*Das blaue Wunder*), v níž je divák konfrontován s obrazem Německa pod vládou AfD. V jedné z klíčových scén se na jevišti objeví osvětimský lékař Mengele, aby poradil politikům *Alternativy*, jak provést sterilizaci migrantů...

Lidé od divadla a filmu patří odedávna na Západě k pokrokové avantgardě i mezi ostatními umělci, což se v SRN projevilo nadšenou podporou vládní migrační politiky v letech 2015–2016. Navzdory neřešitelným problémům s migranty zůstává „pestrá společnost“ i dnes jejich ideálem. V listopadu 2018 podepsalo mnoho divadelníků, herců a dalších umělců „Prohlášení mno-

30 Dne 13. 10. demonstrovalo v Berlíně 150 000 lidí proti údajnému pravicovému posunu (*Rechtsruck*) ve společnosti a za neomezené přistěhovalectví. Pro srovnání: v květnu se v Berlíně na demonstraci proti Merkelové sešlo 5000 občanů.

hosti“ (*Erklärung der Vielfalt*), podporující multikulturalismus a otevřené hranice Německa pro všechny.

Před několika lety přestala pod tlakem SPD platit tzv. klauzule o extremismu, kterou v podobě slibu věrnosti ústavě musely podepsat všechny organizace, které se ucházejí o veřejné peníze pro boj proti pravicovému extremismu. Byla to alespoň dílčí pojistka proti financování krajně levicové Antify, neoficiálně

V roce 2018 se nadále zužoval již tak nevelký prostor pro svobodnou politickou diskusi v Německu, tj. takovou, které by se mohli jako rovnoprávní partneři účastnit zástupci pravice, resp. AfD, tedy jediné opoziční strany zastoupené v parlamentu. Ale otevřená diskuse se do elitami donekonečna omílané „mnohostí“ zjevně nevejde.

propojené s SPD. Loňský návrh AfD na obnovení klauzule stranický kartel jako jeden muž odmítl, a to i přesto, že Antifa někdy útočí i na unijní strany. Dalším dokladem jednostranného nasměrování německého politického sys-

tému proti (krajní) pravici je rozhodnutí nového ředitele Úřadu pro ochranu ústavy Thomase Haldewanga najmout 500 nových zaměstnanců pro boj s pravicovým extremismem.

V roce 2018 se nadále zužoval již tak nevelký prostor pro svobodnou politickou diskusi v Německu, tj. takovou, které by se mohli jako rovnoprávní partneři účastnit zástupci pravice, resp. AfD, tedy jediné opoziční strany zastoupené v parlamentu. Ale otevřená diskuse se do elitami donekonečna omílané „mnohostí“ zjevně nevejde. Všudypřítomným bojem proti pravici zhysterizovaná atmosféra způsobuje, že pozvat k přednášce či diskusi na univerzitě kritika německého politického kartelu znamená nést doslova a do písmene kůži na trh. V říjnu 2018 dohodl profesor filozofie Dieter Schönecker z univerzity Siegen s kritikem německé migrační politiky Thilo

Sarrazinem a kulturněpolitickým mluvčím frakce AfD v Bundestagu Markem Jongenem jejich účast na semináři o svobodě slova. Od akce se vzápětí ostře distancovali rektor i děkan filozofické fakulty, Schöneckerovi byly odebrány finanční prostředky na organizaci akce a všech sedm badatelek, které měly na semináři vystoupit, demonstrativně odvolalo svou účast. Seminář se nakonec pod dohledem čtyřiceti policistů uskutečnil, ale Schönecker byl poté měsíce vystaven urážkám, pomluvám a výhrůžkám smrti.³¹

Výkladní skříň německé kultury, říjnový knižní veletrh ve Frankfurtu nad Mohanem, který by měl být eldorádem svobodného slova a konfrontačních diskusí, je už léta provázen ostudným chováním k několika malým nakladatelstvím, které vydávají politicky nekorektní literaturu. V loňském roce vyvrcholila diskriminace nakladatelství *Junge Freiheit* zastrčením jeho stánku do kouta na konci třicetimetrové uličky „hanby“, kterou musel každý zájemce projít.³² Dokonce i v mainstreamovém tisku v této souvislosti zazněl pojem „ghettoizace“. Mathias Mattusek, před lety vyhozený pro nevhodné názory z *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, psal ironicky o „karanténních zónách“, do nichž je nutno uzavřít „pravicová“ nakladatelství, aby se od nich „nakazilo“ co nejmenší množství návštěvníků. Skutečnost, že Antifa fotografuje odvážlivce, kteří „karanténní zóny“ navštíví a v noci poškozují výstavní stánky politicky nekorektních nakladatelství, už v dnešním Německu dávno nikoho nepřekvapuje.

³¹ *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 22. 2. 2019. S postupem vedení školy by byl nepochybně spokojen radikálně progresivistický sociolog Wilhelm Heitmeyer, který 6. 2. 2019 v německém rozhlasu plédoval za „intenzivnější vyrovnávání se“ univerzit s pravicovými hnutími. Srov. https://www.deutschlandfunk.de/rechte-bewegungen-an-hochschulen-universitaeten-nehmen-die.680.de.html?dram:article_id=440346

³² *Junge Freiheit*, 12. 10. 2018, č. 42, s. 7.

Další běžnou součástí boje proti pravici je propouštění novinářů, televizních redaktorů a univerzitních profesorů, kteří porušili některá z nespočetných tabu, jimiž je veřejný prostor v Německu doslova prošpikován. V loňském roce drážďanská univerzita odmítla prodloužit pracovní smlouvu svému dlouholetému vyučujícímu prof. Werneru Patzeltovi, členovi CDU, který se jako jeden z prvních začal zabývat fenoménem „Pegida“, tedy protimigrantským hnutím založeným v Drážďanech. Postupoval však přitom bezpředsudečně a se stejnou objektivitou psal a diskutoval o AfD. Když pak začal publikovat v kritickém týdeníku *Junge Freiheit*, míra trpělivosti strážců politické korektnosti byla dovršena a Patzelt byl z univerzity „odejit“. Někteří vyučující se kvůli svým názorům dostávají do konfliktů se studenty, namnoze mimoevropského původu, kteří nemají ponětí o smyslu a poslání univerzity. Poslední obětí se stal orientalista „Svobodné“ univerzity Berlín Ludger Schiffler, kterého několik studentů obvinilo z nenávisti k islámu, což vyděšenému vedení školy stačilo, aby ho okamžitě vyhodilo.³³

K bohaté paletě metod boje proti pravici patří také rostoucí odpor západoněmeckého establishmentu proti připomínání komunistické minulosti DDR, resp. srovnávání komunismu a fašismu, což odporuje oficiální (západo)německé tezi o singularitě fašistických, resp. nacionálně socialistických zločinů. Loni na to doplatil ztrátou zaměstnání Hubertus Knabe, bývalý ředitel památníku, zřízeného v bývalém vězení východoněmecké tajné policie Stasi v Berlíně-Hohenschönhausenu. Kromě absurdního obvinění, že toleroval „sexistické“ chování svého podřízeného, mu bylo přičteno k tíži, že k dějinám DDR přistupoval z pravicového hlediska a ostře kritizoval levicový extremismus v SRN.³⁴ Z pohledu občanů bývalých komunistických

³³ *Junge Freiheit*, 15. 3. 2019, č. 12, s. 3.

³⁴ *Junge Freiheit*, 22. 2. 2019, č. 9, s. 5

zemí ještě nepochopitelnější stránkou dnešní SRN je velebení Karla Marxe částí západoněmeckých elit. V květnu 2018 odhalilo město Trevír s velkou slávou obří sochu svého „slavného“ rodáka Karla Marxe, dar komunistické Číny. Proti nestoudnému vychvalování původce komunistického totalitarismu, jehož se příznačně účastnil i předseda Evropské komise Juncker, vystoupila v Trevíru pouze místní AfD.³⁵

V květnu 2018 odhalilo město Trevír s velkou slávou obří sochu svého „slavného“ rodáka Karla Marxe, dar komunistické Číny. Proti nestoudnému vychvalování původce komunistického totalitarismu, jehož se příznačně účastnil i předseda Evropské komise Juncker, vystoupila v Trevíru pouze místní AfD.

Za největší úspěch masivní dlouhodobé ideologické převýchovy Němců považují postoj Centrální rady Židů, která urputně zavírá oči před nárůstem islámského antisemitismu v SRN a o to

agresivněji napadá AfD. Progresivistická slepota funkcionářů rady je neuvěřitelná. Pokud jim nestačily zkušenosti Francie, odkud již mnoho let Židé prchají před agresivitou francouzských Arabů, mohl je osvětit pokus izraelského občana, který si v jedné z nejznámějších částí Berlína *Der Prenzlauer Berg*, údajněm ráji berlínské otevřenosti, tolerance a světoobčanství, zkusmo nasadil jarmulku a připravil si videokameru. Za malou chvíli jej napadli tři Arabové.³⁶ Video, které následně zveřejnil, leckomu otevřelo oči, ne však představitelům židovské obce. V lednu vystoupila v bavorském zemském sněmu předsedkyně mnichovské židovské obce Charlotte Knoblochová s projevem, v němž znovu obvinila AfD z rozdmýchávání antisemitismu.

³⁵ Na protestním shromáždění AfD 4. května 2018 vystoupil s kritickým zhodnocením Marxovy role v dějinách jako hlavní host bývalý český prezident Václav Klaus. Srov. <https://www.klaus.cz/clanky/426>

³⁶ *Der Spiegel*, 28. 4. 2018, č. 18, s. 14-20: *Krach im Kiez*.

Přitom to začínají být členové AfD, kteří se ocitají pozvolna v postavení Židů po roce 1933. Spolek Samaritánů je odmítl zařadit do kurzů první pomoci, odbory je vytlačují ze svých řad a je znám i případ waldorfské školy, která se vzepřela proti přijetí dítěte člena Alternativy. V listopadu loňského roku odmítla jistá mnichovská restaurace obsloužit bavorskou poslankyní AfD Ebner-Eschenbachovou.³⁷ Opravdu to německým Židům nic nepřipomíná?

Politické strany

AfD

V lednu 2019 se stal brémský poslanec AfD Frank Magnitz předmětem brutálního útoku Antify. Obraz jeho zraněné tváře na internetu donutil poprvé kartelové politiky, aby jej odsoudili, zatímco stovky předcházejících útoků proti osobám a majetku členů AfD přecházeli mlčením. Na permanentní nepřátelské kampani establishmentu proti této straně se ale nic nemění. Jen několik dní po Magnitzově zranění oznámil Úřad pro ochranu ústavy, že podezírá AfD z ohrožení německé ústavy. V hantýrce rozvědky se AfD stala tzv. „zkušebním případem“ (*Prüffall*), u něž se bude zkoumat, zda je toto podezření relevantní a zda by neměla být AfD podrobena vlastnímu obávanému dohledu (*Beobachtung*). Mladá Alternativa (*JA-Junge Alternative*) a národně orientované křídlo kolem předsedy duryšské zemské organizace Björna Höckea, jejichž příslušníci se údajně opakovaně dopouštějí výroků nepřátelských vůči cizincům nebo ústavě, se staly pro Úřad ještě o stupeň nebezpečnější strukturou – tzv. podezřelým případem (*Verdachtsfall*). Podle prezidenta rozvědky Haldewanga existují indicie, že politika AfD jako celku je namířena proti demokratickému ústavnímu pořádku.

³⁷ *Der Spiegel*, č. 7, 2019.

Postup rozvědky vychází vstříc dlouhodobému požadavku zejména SPD a Zelených, aby byla AfD podrobena dohledu rozvědky. A rovněž koresponduje s dávnou spolkovou tradicí zneužívání rozvědky k politickému boji proti nepohodlné pravicové konkurenci. Předseda poslanecké frakce AfD v Bundestagu Alexander Gauland prohlásil, že rozvědky jednala pod politickým

Vlastní obávaný, veřejně vyhlášený dohled rozvědky (*Beobachtung*), který zatím zničil každé pravicové uskupení, jež mu bylo podrobeno, tedy zatím na AfD uvalen nebyl. Ale již nynější stav vede ke stupňování vnitrostranických třenic a nepochybně zvýší obavy Němců před vstupem do AfD či jakoukoli její veřejnou podporou.

a společenským tlakem. Vlastní obávaný, veřejně vyhlášený dohled rozvědky (*Beobachtung*), který zatím zničil každé pravicové uskupení, jež mu bylo podrobeno, tedy zatím na AfD uvalen nebyl. Ale již nynější stav vede ke stupňování vnitrostranických třenic a nepochybně zvýší obavy Němců před vstupem do AfD či jakoukoli její veřejnou podporou. Několik jednotlivců již oznámilo odchod ze strany – např. spolkový poslanec Uwe Kamann, ale především výrazný představitel konzervativního křídla André Poggenburg, bývalý předseda zemské organizace AfD v Sasku-Anhaltsku. Velmi vyhrocená zůstává i po únorovém zemském sjezdu situace v bádensko-württemberské AfD, kde se sice prosadili umírnění, ale členové národně konzervativního křídla si udrželi silné pozice. S ostrým projevem proti radikálům vystoupil ve Stuttgartu předseda AfD Jörg Meuthen.³⁸

Koncem února zaznamenala AfD dílčí vítězství, když správní soud v Kolíně nad Rýnem zakázal Úřadu pro ochranu ústa-

³⁸ *Junge Freiheit*, 22. 2. 2019, č. 9, s. 4. Mainstreamová média se samozřejmě rozepisovala o „hluboké krizi“ AfD (*Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 25. 2. 2019, s. 1).

vy, aby nadále veřejně označoval AfD za *Prüffall* a v rozhodnutí dokonce uvedl, že rozhodnutí rozvědky bylo politicky účelové. To je sice možné uvítat jako důkaz, že SRN je *ještě* právním státem (Meuthen), ale nic to nemění na tom, že stigma sledování rozvědkou na AfD ulpělo a naprostá většina Němců se o tom z mainstreamových médií dozvěděla. Následky se již projevují – příliv nových členů vázne,³⁹ podpora strany v průzkumech klesá (v loňském roce kolísala mezi 12–16 procenty) a je stále obtížnější nalézt kvalifikované spolupracovníky pro poslanecké frakce a orgány strany.⁴⁰ S výsledky v obou loňských zemských volbách mohla být nicméně AfD spokojena, neboť vždy překonala desetiprocentní hranici (Bavorsko: 10,2; Hesensko: 13,1).

CSU

V říjnových volbách roku 2018 do bavorského zemského sněmu zaznamenala těžké ztráty Křesťansko-sociální unie. Zisk pouhých 37,2 % (o deset procent méně oproti obvyklým výsledkům v minulosti) donutil CSU k uzavření volební koalice se Svobodnými voliči (FW). CSU se v loňském roce pokusila o jistou konzervativní renesanci v praxi (rozvěšení křížů ve veřejných budovách za osobní účasti předsedy vlády a dnes už i předsedy CSU Markuse Södera) i rétorice, ale v klíčové otázce kontroly hranic se nic podstatného nezměnilo.

Zelení

Faktickým vítězem voleb v Bavorsku se stali Zelení se ziskem skoro 18 % hlasů, kteří skončili druzí i v Hesensku (20 %), kde přes oslabení CDU zůstává u vládního vesla černo-zelená koalice. Zelení jsou dlouhodobě miláčkem západoněmeckých

³⁹ V roce 2018 vstoupilo do AfD 6000 lidí, takže celkový počet členů dosáhl necelých 34 000. *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 27. 2. 2019, s. 1.

⁴⁰ *Junge Freiheit*, 1. 3. 2019, č. 10, s. 1; Dieter Stein: *Der Geist ist aus der Flasche* (Džin je z lahve venku).

voličů, ale v loňském roce začali v průzkumech výrazně posilovat i na východě. Nejde však jen o oblibu mladistvých tváří „zeleného“ předsednického dua R. Habeck a Annalena Baerbocková, kteří se v roce 2018 nejčastěji ze všech politiků objevovali v televizních diskusích obou veřejnoprávních německých televizí. Upevnila se i pozice Zelených v politickém systému SRN,

Masivní voličská podpora extremistických postojů Zelených v ekologické oblasti (vyhlášení války individuální mobilitě) a tolerance k jejich neméně extremistickým postojům společenským (absolutní podpora genderového bludu atd.) nevěští pro budoucnost Německa i Evropy nic dobrého.

když nahradili FDP v roli strany, která je důležitá pro stabilní politické poměry (takto se ve prospěch Zelených vyjádřil každý druhý volič, zatímco u FDP jen každý třetí).⁴¹ Masivní vo-

ličská podpora extremistických postojů Zelených v ekologické oblasti (vyhlášení války individuální mobilitě) a tolerance k jejich neméně extremistickým postojům společenským (absolutní podpora genderového bludu atd.) nevěští pro budoucnost Německa i Evropy nic dobrého.

CDU

S dvacetiprocentní celostátní podporou se vedení Zelených, vyhladovělých po skoro patnáctiletém opozičním půstu, považuje již nyní za budoucího vládního partnera CDU.⁴² V Křesťansko-demokratické unii došlo v roce 2018 k významným personálním změnám. V únoru dosadila Merkelová bývalou

⁴¹ *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, 20. 2. 2019, s. 10.

⁴² Členstvo Zelených ale jednoznačně upřednostňuje koalici s SPD a Linke, zatímco plná polovina členstva CDU je pro spojení se Zelenými, což je evidentní důkaz enormního zelenání křesťanských demokratů v éře Merkelové. Srov. tamtéž.

sárskou premiérku Annegret Kramp-Karrenbauerovou do funkce generální tajemnice CDU, již kdysi sama zastávala s jasným cílem vyšlapat jí cestičku do funkce předsedkyně CDU, aby tak pokračovala „ženská vláda“ a feminizace SRN nerušeně postupovala. K této výměně nakonec došlo asi dříve, než Merkelová předpokládala. Ale po porážce jejího věrného spojence Kaude-
ra, jenž musel v září 2018 uvolnit ve vedení poslanecké frakce CDU/CSU v Bundestagu místo Ralphu Brinkhausovi, ale zejména po výprasku v hesenských volbách (ztráta 11 %), kancléřka oznámila, že se příštích voleb předsedy CDU již nezúčastní. V prosinci 2018 porazila Kramp-Karrenbauerová na sjezdu CDU díky absolutní podpoře ženské lobby ve straně poměrně těsně Friedricha Merze, který se po letech působení v byznyse pokusil o comeback. Ale ani podpora mocné šedé eminence ve straně W. Schäubleho mu nestačila.⁴³

Nová předsedkyně, bezvýrazná úřednice s vládní zkušeností ze Sárska (necelý milion obyvatel), se od svého zvolení pokouší setřást svazující pověst, že není ničím více než Merkelovou č. 2. Proto opatrně naznačila mírný posun v migrační politice a nečekaně tvrdě odbyla Macronovy sny o reformě EU. Rovněž její osobnostní zázemí (oproti ti bezdětné Merkelové má rodinu a děti) vzbuzuje naděje posledních konzervativních mohykánů, sdružených v tzv. *Werte-Union*, tj. Unii hodnot, k níž se nedávno přidali výše zmínění

Nová předsedkyně, bezvýrazná úřednice s vládní zkušeností ze Sárska, se od svého zvolení pokouší setřást svazující pověst, že není ničím více než Merkelovou č. 2.

pokouší setřást svazující pověst, že není ničím více než Merkelovou č. 2. Proto opatrně naznačila mírný posun v migrační politice a nečekaně tvrdě odbyla Macronovy sny o reformě EU. Rovněž její osobnostní zázemí (oproti

⁴³ Schäuble, jenž má stejně jako Merz s Merkelovou staré nevyřízené účty, se zřejmě dosud nevzdal naděje, že by mohl Merz být za dva roky zvolen spolkovým kancléřem. Merz se zatím marně pokouší získat v CDU významnější pozici.

H. G. Maaßen a W. Patzelt.⁴⁴ Nepochybně sympaticky vyznělo i její nedávné vystoupení na kolínském karnevalu, kde si tropila posměch ze třetího pohlaví a dalších genderových stupidit a následně „statečně“ odmítla svá slova odvolat. Ovšem vtípek pronesený v šaškovské čepici je jedna věc, ale potočit kormidlem tankeru jménem CDU doprava k politickému středu je věc druhá, mnohonásobně obtížnější.

SPD

Druhá německá *Volkspartei* SPD se v roce 2018 potýkala s pokračujícím odlivem přívrženců a zoufale se snažila nalézt cestu z ideové krize. Dne 22. dubna 2018 byla novou předsedkyní zvolena Andrea Nahlesová, která dovedla stranu k dalším volebním neúspěchům v zemských volbách v Hesensku (19,8 %) a zejména v Bavorsku, kde se ziskem 9,7 % skončila až na pátém místě. Slábnutí na spolkové úrovni by ale nemělo zastírat skutečnost, že SPD má dosud největší zastoupení v zemských vládách (11x, z toho v sedmi případech obsazuje post předsedy vlády) a ovládá radnice většiny velkých německých měst.

V ideové oblasti sklouzává SPD ke stále větším krajnostem. Její ministryně ve vládě zastávají absolutisticky feministické pozice (srov. výše) a nakonec přiměly CDU také k projednání jejich dlouhodobého požadavku na zrušení zákazu propagace potratů, zakotveného v ústavě. Sociální demokracii zjevně nestačí nízká porodnost původního německého obyvatelstva, ale ráda by zřejmě dosáhla ještě dalšího poklesu. Ale CDU odmítla ústavu změnit a souhlasila pouze se zajištěním tzv. lepší informovanosti žen. Samozřejmostí jsou u SPD radikálně promigrační a ekologické postoje.

K nejdůležitějšímu politickému rozhodnutí dospěla sociální demokracie v únoru 2019, kdy se po dlouhé měsíce trvajících

⁴⁴ *Junge Freiheit*, 22. 2. 2019, s. 6.

debatách rozhodla zúčtovat se svým starým traumatem zvaným *Hartz IV*. Jedná se o velmi striktní systém podpory v nezaměstnanosti, zavedený v roce 2004 jako součást tzv. Agendy

V ideové oblasti sklouzává SPD ke stále větší krajnosti. Její ministryně ve vládě zastávají absolutisticky feministické pozice (srov. výše) a nakonec přiměly CDU také k projednání jejich dlouhodobého požadavku na zrušení zákazu propagace potratů, zakotveného v ústavě.

2010 rudozelenou vládou sociálně demokratického kancléře Schrödera. Tato reforma podle CDU i zaměstnavatelských svazů výrazně přispěla ke zvýšení ekonomické výkonnosti země, ale SPD je přesvědčena, že ji připravila o mnoho sociálně slabých voličů. Proto se nyní rozhodla tuto „svou kouli na noze“, jak se vyjádřil bývalý předseda SPD M. Schulz, konečně setřást. Nenáviděný pojem *Hartz IV* má být nahrazen termínem *Bürgergeld* (občanské peníze), v jehož rámci se má výrazně prodloužit doba vyplácení podpory v nezaměstnanosti, mají se zmírnit sankce a omezit doba, po kterou je nezaměstnaný nucen pro svou obživu sahat do vlastních úspor. Tvrdý pád do *Hartz IV* má tedy být nahrazen měkkým přistáním do *Bürgergeld*. Vzhledem k odporu CDU je realizace za této vlády vyloučena, takže jedinou vládní sestavou, u níž by existovala šance tuto reformu prosadit, by byla koalice SPD/Zelení/Levice.

* * *

V roce 2019 čekají Spolkovou republiku čtvery zemské volby – koncem května v Brémách a na podzim v Sasku, Braniborsku a Duryňsku. V městském státečku Brémy patrně svedou vyrovnaný souboj CDU a SPD, ale je pravděpodobné, že bude pokračovat již tradiční vláda SPD s podporou Zelených; sociální demokracie zde vládne nepřetržitě od roku 1946! Mnohem větší pozornost se

však soustředí na troje podzimní měření sil na východě SRN, kde má silné pozice AfD. V Sasku (v současnosti ovládaném koalici CDU/SPD) zatím průzkumy ukazují na vyrovnaný souboj CDU a AfD a výrazné oslabení SPD. Z řad saské CDU několikrát zazněly nesmělé hlasy o možných povolebních jednáních se *všemi* stranami, tedy i s AfD. Již samo toto jednání by bylo průlomem, ale mrazivé reakce z ústředí CDU naznačují, že jeho pravděpodobnost je mizivá. Také v dalších dvou zemích může AfD atakovat hranici 20 %. Pro vnitřní situaci ve straně bude důležitý výsledek voleb v Duryňsku, kde tamní kandidátku vede do voleb hlava národně konzervativního křídla Björn Höcke, kterého by se mnozí členové vedení strany nejraději zbavili.

Před volbami ve třech východoněmeckých zemích lze očekávat aktivizaci Antify a veškeré mohutné infrastruktury „boje proti pravici“ ve snaze odvrátit občany od volby AfD. Navzdory tomu je pravděpodobné, že Alternativa dostane zhruba dvojnásobek hlasů, než mívá v západních zemích SRN. Na její pokračující izolaci (*Ausgrenzung*) to ale nejspíš nic nezmění.

Žádné podstatnější změny nelze očekávat ani na spolkové úrovni. Sociální demokracie hodlá v souladu s koaliční dohodou provést bilanci první dvouletky velké koalice, ale její odchod z vlády je vzhledem k setrvalým nízkým volebním preferencím nepravděpodobný. Podobně nepravděpodobné jsou spekulace, že by Merkelová předčasně odešla z postu kancléřky ve prospěch nové předsedkyně CDU Kramp-Karrenbauerové. Základní, výše naznačené trendy německé politiky budou nejspíše pokračovat. Jejich společným jmenovatelem je pokračující posilování ideových pozic Zelených, a tedy povšechná extremizace zejména v ekologické a obecně kulturní sféře (inkluze ve školách, genderová agenda, menšinová práva atd.) V současnosti mnohé nasvědčuje tomu, že po příštích spolkových volbách usednou Zelení do vládních křesel.

Vydává Institut Václava Klause
Šárecká 29, 160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Speciál Newsletteru
Datum vydání: 29. 5. 2019